

LIAR
HAZUG

MADISON KATE

LIAR

HAZUG

TATE JAMES

KOSSUTH KIADÓ

A kiadás alapja:
Tate James: *Liar – Madison Kate #2*
Originally self-published in 2020 by Tate James
This edition published in 2024 by Bloom Books,
an imprint of Sourcebooks

Fordította
Ladányi Klára

Szerkesztette
Bukovenszki-Nagy Eszter

Borítóterv
Antoaneta Georgieva / Sourcebooks

ISBN 978-963-636-469-4

Minden jog fenntartva

© Tate James 2020, 2024
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Ladányi Klára 2025

Irene-nek
Imádtad volna Kodyt, szerintem.

1. FEJEZET

Kody

Két teljes hét telt el halloween óta.

Két hét azóta, hogy végre megcsókoltam Madison Kate-et úgy, ahogy már egy teljes éve akartam.

Két hét azóta, hogy előlünk menekült, összetörte a kocsimat, aztán egy brutális támadás áldozata lett a Nevető Bohócnál.

Két hét azóta, hogy olyan elborzadva nézett rám, miközben vér csöpögött az ujjairól. Színtiszta rettegést láttam abban a gyönyörű ibolyakék szempárban.

Két hét azóta, hogy majdnem örökre elveszítettem őt.

De persze, lehet, hogy ez meg is történt...

– Miért nincs még itthon? – zsörtölődtem hangosan, miközben megnéztem a karórámon az időt, kábé századjára az utóbbi egy órában. – Azt mondtad, tízkor engedik ki a kórházból, nem?

Archra néztem, mire ő csak szúrós pillantással meredt vissza rám. Az arcán még mindig látszottak a kék-zöld zúdítások, amiket a múlt heti veresége során szerzett az oktagonban. Kurvára meg is érdemelte, amiért úgy bunyózott, hogy nem volt ott fejben.

– Tudod, hogy ezt mondták a kórházban – válaszolta morgós, ingerült hangon. Hát, bassza meg! Ő tehet róla, hogy nem mi mentünk el érte. Nekünk kellett volna.

Két hét telt el azóta, hogy Madison Kate összeesett Steele lábánál azzal a gyomorszorító rettegéssel az arcán. Két hét azóta, hogy eszméletlenül tettük a lopott kocsinkba, és elrohantunk vele a kórházba tetőtől talpig véresen. Egy mély szúrás érte a hasát, és a feje is megsérült.

Egy hét telt el azóta, hogy magához tért. Azóta, hogy meglátta az ágya mellett ülni Archert, és sikoltozott.

Attól a hangtól még mindig kirázott a hideg, amikor meghallottam az álmaimban. Madison Kate hisztérikus volt, és az lett a vége, hogy az ápolóknak újra be kellett nyugtatózniuk. Arch kiment a szobából, és nem is ment vissza. Nem mintha megtehetette volna... Egyikünket sem engedtek be hozzá ezután, és nem volt az a pénz vagy fenyegetés, amitől meggondolták volna magukat.

Madison Kate azzal vádolt bennünket, hogy mi támadtuk meg. Amikor a nyugtató hatása elmúlt, a rendőrség beszélt vele. Ő hármunkra mutogatott. Csakhogy minket már korábban kihallgattak, és tisztáztak. Ahogy ez várható is volt azok után, hogy három srác beállít a kórházba az éjszaka közepén egy vérben úszó örökös nővel.

Az ügyével foglalkozó rendőrök biztosítottak bennünket, hogy ezt majd közlik vele. Ám a napok előrehaladtával és az elnyúló csönddel együtt a mi nyugtalanságunk egyre csak nőtt.

– Nem fog visszajönni ide – mondta Steele halkán. Az ujjával a fotel karfáján dobolt, és láttam rajta, hogy nagyon szeretne újra zongorázni. Komponálni. Csakhogy valami elcseszett önbüntetés miatt visszatartotta magát ettől.

– Ezt nem tudhatod – csattant fel Archer. Ki volt akadva, és nem is csodálkoztam. – Makacs, mint az öszvér. Vissza fog jönni, csak azért, hogy egy idegesítő kis picca lehessen, és kiálljon magáért a saját házában.

Steele megrázta a fejét, és olyan szánakozó pillantást vetett rá, amiért az ember legszívesebben behúzna egyet.

– Reménykedj csak, haver. Elmegyek futni. Ez a várakozás kezd kurvára felidegesíteni.

Nehéz, lemondó sóhajjal hagyta el a szobát. Arch nem mondott semmit, hogy visszatartsa, de én sem. Mégis mi a faszt mondhatnánk? Steele szenvedett, ez nyilvánvaló volt. Miután MK zaklatója megfenyegette, tisztos távolságban maradt tőle, de most már bánta az egész lezáratlan ügyet kettejük között.

Ahogy én is, ha már itt tartunk. Én is bántam minden befejezetlen dolgot MK-val, és ez az örületbe kergetett.

Arch viszont... A franc se tudta, mi jár a fejében. Ő továbbra is ragaszkodott ahhoz a téveszméjéhez, hogy MK valami elkényeztetett kis picca, aki megérdemelte, hogy az élet néhányszor keményen odavágjon neki. De akkor... miért ült folyamatosan az ágya mellett, amikor nem volt eszméleténél? Miért veszítette el a bemutatkozó UFC-meccsét, miután MK sikítva ébredt akkor reggel?

– Talán megint fel kéne hívnunk a kórházat – javasoltam teljes reménytelenséggel. Mostanra már haza kellett volna érnie.

Arch a szemét forgatta és felsóhajtott, mintha csak nyűg lennék neki, de azért elővette a telefonját, és újra tárcsázott. A füléhez tette a telefont, én pedig nagyon igyekeztem nem izgágáskodni várakozás közben. Mostanra már ismertem a dörgést. Így, hogy kihúztak minket a beengedhető

látogatók listájáról, Archnak az információ megszerzéséhez a megfelelő személlyel kellett beszélnie. Ez beletelhetett néhány percbe.

Steele léptei dübörögtek a lépcsőn, miközben lefelé kocogott, én pedig kimentem, hogy elcsípjem, mielőtt elhagyja a házat.

– A futás nem fogja megoldani – közöltem vele a falnak dőlve, miközben ő leült a lépcsőre, hogy felvegye a cipőjét. Fagyos lett az idő az elmúlt héten, ezért Steele melegítőnadrágot, kapucnis pulcsit és egy bélelt mellényt vett fel.

– Mit nem fog megoldani? – kérdezte, teljes tagadásban. Az ujjai kissé remegtek, amíg a cipőfűzőjét kötötte, én pedig felsóhajtottam.

– Azt. – A remegő kezére mutattam. – Kurvára menj, és kezdj el dolgozni azon a dallamon, ami a fejedben motoszkál, muszáj. Nem láttalak ilyen pocsek állapotban, amióta... – Elhallgattam, mert veszélyesen közel kerültem egy bizonyos határ átlépéséhez.

Steele vonásai megmerevedtek, a szeme összeszűkül.

– Kösz a tanácsot, Kody – dühnyögte. A hangja elárulta, hogy dühös és frusztrált a kotnyeleskedésem miatt. – Megleszek. Én nem... Nekem nem... – Megrázta a fejét, és összeszorította a kezét. – Jól leszek.

Hajlottam rá, hogy vitatkozzam, de nem volt kedvem veszekedni vele.

– Bokszolok veled később, ha szeretnéd – ajánlotta, miközben a keze már a kilincsen pihent. – Belőled sem éppen a nyugalom árad.

Elfintorodtam, de igaza volt. A szokásosnál is feszültebb és idegesebb voltam. Talán az segítene, ha kirúghatnám a szart is az egyik legjobb barátomból. A faszom

tudja, Arch ellen úgy hét éve nem győzök már, amióta szép nagydarab lett.

– Persze – feleltem egy sóhaj kíséretében. – Jól hangzik. Csak figyelmesen odakint, okés?

Steele szemtelenül elvigyorodott, és felhúzta a pulóverét, hogy megmutassa a pisztolytáskába rejtett Glock 19-esét.

– Hadd próbálkozzanak csak, tesó! Megoldom.

Horkantva felnevettem, és megveregettem a vállát. Steele valószínűleg veszélyesebb volt, mint Arch és én együttvéve. Ha MK zaklatója tényleg be akarta váltani a fenyegetését, elég csúnya meglepetés várt rá.

– Fiúk! – kiáltott ki Archer, mire Steele megállt a bejárat ajtón kifelé menet. Akármennyire is igyekezett úgy tenni, mintha nem lenne rá hatással, hogy MK nem ad hírt magáról, azért érdekelte. – Korábban kiengedték.

Archer szavai pofonként értek.

– Micsoda? Mármint ma korábban? Akkor miért nincs még itthon?

Határozott arckifejezéssel nézett rám, ami azt sugallta: „ne legyél már ilyen kurvára hülye”.

– Nem. Három nappal ezelőtt.

A szívem túl gyorsan vert.

– Hogyhogy? Hogy engedhették ki? Samuel...

– Nem. – Archer a fejét rázta. – Nem, Samuel még Olaszországban van az anyámmal meg a szaros barátaikkal azon a jachton. Majd csak néhány nap múlva jönnek vissza, de amikor legutóbb beszéltem velük, Sam nem tervezett előbb hazautazni.

– Akkor hogy engedhették ki korábban? – követelt választ Steele. – Azt hittem, te...

– Saját felelősségre – vágott a szavába Archer. Az állkapcsa megfeszült, egy ér lüktetett a halántékán. – Jogilag már felnőtt, úgyhogy megteheti.

Igaza volt. Madison Kate-nek nem volt szüksége közvetlen családtagra, hogy kiengedjék, ha az orvosok úgy ítélték meg, elég jól van ahhoz, hogy ezt a döntést meghozza. Makacs lány.

Feltettem a kérdést, ami mindannyiunkban megfogalmazódott:

– Akkor hol van?

Archer szeme tovább szűkült.

– Fogalmam sincs.

– Az meg hogy lehet? – vonta kérdőre Steele, mire Archer keze ökölbe szorult. Nagy összegben fogadtam volna rá, hogy arra gondolt, bemos egyet Steele-nek.

Közéjük léptem, és próbáltam feloldani a feszültséget.

– Fogd vissza, haver! – szóltam rá Steele-re egy szigorú pillantással. Ő is szúrósan meredt vissza rám, de karba fonta a kezét, és odébb lépett egyet, hogy egy kis távolságot nyerjen.

Visszafordultam Archerhez.

– Mit tudunk?

– Csak annyit, hogy saját kérésre távozott, és egy Uber ment érte. De meg fogom találni, ha ez kell ahhoz, hogy ne búslakodjatok itt, mint akiknek elütötték a kiskutyáját. – Felvonta a szemöldökét Steele-re és rám, mintha mi lenénk azok, akik búslakodnak.

Gúnyosan felnevettem, és megcsóváltam a fejemet.

– Persze. Miattunk csinálod.

Steele dűnnyögött valamit a bajsza alatt, aztán feszes mosolyt villantott ránk.

– Én mentem. Majd később találkozunk, lúzerek!

A lehelete ködpamaccsá vált előtte, a fejére húzta a kapucnit, aztán lekocogott a bejárati lépcsőn, és végigszaladt a friss hóval behintett felhajtón.

– Meg kell találnunk MK-t, mielőtt Steele visszazuhan arra a sötét helyre – jegyeztem meg halkán, miközben mindketten a barátunkat figyeltük, ahogy végigtrappol a hosszú felhajtón.

Archer egyetértően morgott, aztán összefonta a karját a mellkasán.

– Meg fogom találni – mondta teljes meggyőződéssel –, de nem fog önként itt maradni.

Azzal visszament a házba, engem meg otthagzott. Reszketve álltam, és magamban átkoztam azt a dühítő lányt, aki egy évvel ezelőtt besétált az életünkbe, és egy kibaszott pokolgépet dobott ránk.

Archernek igaza volt. Nem fog hazajönni. Ha rajta múlik, biztosan nem.

Úgyhogy... egyszerűen csak el kell vennünk tőle a döntés lehetőségét.

Végül is ezt megtehetnénk.

Vagy Archer megtehetné.

2. FEJEZET

Madison Kate

Három nap telt el azóta, hogy saját felelősségre kiengedtek a Shadow Grove Kórházból. Három nap azóta, hogy elfogadtam Bree segítségét... és a hitelkártyáját.

Most pedig valami olyasmire készültem, ami talán életem eddigi legostobább döntése. Vagy a fene se tudja! Talán ez lesz a legjobb dolog, amit valaha is tettem magamért.

Az Uberem kigördült a padkától, és otthagytott egy késdobálónak tűnő kocsmá előtt, a hajdani West Shadow Grove szívében. Ugyanúgy nézett ki, mint ahogy néhány hete láttam, egy mélyen elnyomott emlék előbukkanásakor.

Az új telefonom megrezzent a farmerom zsebében, én pedig előhúztam, hogy felvegyem, miközben halogattam azt, amit megtenni készültem.

– Helló, csajszil! – mondtam. Rázott a hideg a bőrdzsekim melege ellenére is. – Mizújs?

Bree volt az egyetlen, akinek megvolt az új számom. Örültem volna, ha egyáltalán nincs telefonom, de ő biztonsági okokból rábeszélte.

– A haverjaid épp most voltak itt – felelte, mire a gyomrom bukfencezett egyet. Tudtam, hogy előbb-utóbb rájönnek, hogy eljöttem a kórházból, és nem megyek haza. Csakhogy gyorsabban ment nekik, mint amit kinéztem

belőlük. – De ne aggódj! – tette hozzá gyorsan. – Nem mondtam nekik semmit. Nem is hazudtam, mert tényleg fogalmam sincs, hol vagy. Már megint nem mondtad el, de miért?

Elvihogtam magam.

– Pontosán ezért. Kiszednék belőled valahogy. Baszki, talán már arra is rájöttek, hogy a te hitelkártyádat használom, és ott fognak állni a küszöbömön, amikor visszamegyek.

Bree elmélázó hangot hallatott.

– Szóval már van küszöböd? Érdekes.

Újra felnevettem.

– Hülye! Tudod, hogy egy hotelben szálltam meg, és nem telne nagy erőfeszítésbe megnézned a hitelkártya-kivonatodat.

– Tudom – felelte –, de nem fogom. Megbízta bennem, amikor nem volt máshoz fordulnod, szóval nem fogok újra csalódást okozni neked, MK. Te vagy a ribim.

– Fejezd be! – motyogtam. – Még a végén elpirulok ettől a sok érzelmes szarságtól.

– Jesszusom, csajszi! Néha akkora érzelmekre vagy képes, mint egy nyamvadt uborka. Na mindegy, csak szólni akartam, hogy a nyomodban vannak. Szeretném, hogy tévútra tereljem őket? – Bree hangjából lejött, mennyire odavan az ötletért, és nem volt szívem megmondani neki, hogy fölösleges.

– Csak nyugodtan! – mondtam inkább. – Most mennem kell. Mindjárt találkozom a család egy régi barátjával. Majd később felhívlak, rendben?

– Azt jól teszed – mormogta. – És azt is tudni akarom, hogy a három seggfej közül melyikkel dugsz, mert a pasik nem viselkednek totál birtokló ősemberként, ha szó sincs behatolásról. Ez tény.

Erre nem volt mit mondanom, úgyszólván megszakítottam a hívást, és visszacsúsztattam a zsebembe a telefonomat. De a szavai egy csomó ellentmondásos érzelmet kavartak fel bennem.

Lefeküdtem Steele-lel, és az elképesztő volt.

Smároltam Kodyval és Archerrel is...

De ez elég ahhoz, hogy „birtokló ősemberré” változzanak, ahogy Bree mondta? Valószínűleg csak túlzott.

Akkor viszont miért is érdekelt? Egy hete azt gondoltam, ők próbáltak megölni.

Valahol még mindig így hittem, az ezt cáfoló bizonyítékok ellenére is.

Elhessegettem ezeket a gondolatokat, és a feladatomra koncentráltam. A frissen festett rózsaszín hajamat felfogtam kontyba, de néhány elszabadult tincs csiklandozta az arcomat, miközben átvágtam a parkolón. Leginkább motorok álltak itt, de akadt néhány öreg tragacs is. Egyértelműen messze voltam az otthonomtól.

Benyomultam a bejárati ajtón, és csak egy pillanatra eltévedtem, mielőtt a bárhoz vettem volna az irányt. Mint ha minden rohadt szempár engem követett volna, amint beljebb vonultam a helyiségben, de kihúztam magam, és felszegtem a fejemet.

– Eltévedtél, kislány? – kérdezte a középkorú nő a pultban. Összeszaladt szemöldöke némi aggodalomról árulkodott, de megráztam a fejemet.

– Beszélni szeretnék valakivel – mondtam neki acélos keménységgel. – Azt mondták, talán ilyenkor itt találok.

A nő felvonta rám a szemöldökét, egyértelműen kíváncsi volt.

– Ó, tényleg? És ki lenne az?

– Zane D’Ath – feleltem. – Mondja meg neki, hogy Deb lánya van itt!

• • •

Csak néhány percet vártam, aztán a pultos elkísért a konyhán át egy hatalmas hátsó helyiségbe, ami tele volt durva, tetovált fickókkal meg néhány lánnyal. Úgy fest, a nyilvános fele a bárnak pontosan az is volt. Nyilvános. Ez a fele viszont csak a Kaszásoké.

– Te akartad, kislány – motyogta a nő, amikor becsukta mögöttem az ajtót. Összezárt az éhes farkasokkal.

A francba! Lehet, hogy ez hülyeség volt.

De most már akkor sem hátrálhattam ki. Úgyhogy hátrázott arckifejezést öltöttem magamra, és elindultam arra, amerről egy ismerős arc nézett vissza rám.

– Madison Kate Danvers – bűgta Zane, és végigfuttatta rajtam a tekintetét, miközben elismerő hangot hallatott. – Felnőttél.

A farzsebembe dugtam a kezemet, és közömbösen meredtem rá.

– Na ne mondd! Általában ezt teszi az emberrel az idő. Amikor a legutóbb láttál, és *nem* menekültem éppen, az amikor is volt, nyolc éve? Hét?

Rideg mosolyra húzódott az ajka, amitől jobb szeme alatt megmozdult a tetoválás.

– Valami olyasmi. – Egy hosszú, feszült pillanatig viszanézett rám. Nem sok hasonlóság volt közte és Archer között. Egyrészt, Zane közel sem volt akkora termetű, mint Archer, az alkata vékony és szikár, míg az öccse zömök és edzett izomzatú. Ám a hasonlóság tetten érhető

volt a tekintetében, abban a jegeskék szempárban, ami mintha törként tudott volna hasítani.

– Miért jöttél ide, Madison Kate? – kérdezte, miután nyilvánvalóvá vált, hogy nem mondok semmit elsőként. Elvégre ez az ő birodalma volt. – Elég ostoba húzásnak tűnik ez egy olyan lánytól, akinek hozzád hasonló... kapcsolatai vannak. – Az ajka megrándult a „kapcsolatai” szónál, mintha gúnyolódna valamin.

Összevontam a szemöldökömet.

– Ha arra utalsz, hogy az öcséd a házamban lakik, abba nincs beleszólásom. Próbáltam megszabadulni tőle, de nem akar lelépni.

– A *te* házadban? – ismételte meg Zane gúnyos mosollyal az arcán.

A haragos pillantásom elhalványult.

– Az apám házában. Tökmindegy.

Nem mondott semmit, hűvös tekintetét egy pillanatra sem vette le az arcomról, de aztán bólintott.

– Nézd, hajlandó vagyok a legjobbat feltételezni rólad, kölyök, mivel egyértelműen akkora sötétségben tapogatózol, hogy még a saját pinádat sem tudnád megtalálni. Tedd fel az égetően fontos kérdéseidet, amik miatt kockára tetted az életedet, aztán húzz a picsába a kocsmámból!

Egy halványan ismerős, tetovált nyakú pasiból ellenkezés hallatszott. Lelőkte az ölében ülő lányt a földre, és az asztalra csapta a söröspoharát.

– Főnök! – kezdett bele, de Zane egy éles pillantással elhallgattatta.

– Skunk... – mondta Zane, mire összeállt a kép. Ezt a pasit verte péppé Kody és Steele egy hónapja Bree bulijában. – Igazából te lehetsz az élő példa Madison Kate

számára, mi történik, ha hivatlanul állítunk be valaki felségterületére.

Zane felállt a helyéről, az asztalra tette a saját sörét, majd odacammogott Skunkhoz. Elrúgta előle az asztalt, hogy fedhesse a pasi mindkét lábát térdtől bokáig borító gipszét.

Elállt a lélegzetem. Nem a döbbenet miatt, azt már tudtam, mi történt velem, hanem mert valahogy sikerült elfelejtennem azt az éjszakát az utána következő örületben.

– Tessék, kislány. Nézd meg ezt! – Zane felrántotta Skunk pólóját, és megmutatta a lilászörös heget a mellkasán. Merően bámultam a bőrrebe hasított betűket, és az emlékezetembe véstem, hogy hagyjak fel Archer bosszantásával.

Első húzás.

– Ez történik, ha az embereim véletlenül a kisöcsém felségterületére tévednek. Szerinted mi történhet veled, ha bemasírozol egyenesen a Kaszások főhadiszállására? – Zane elengedte Skunkot, és néhány fenyegető lépést tett felém. Lazán előrántott egy pillangókést, ami annyira hasonlított Archeréhez, hogy megdöbbsentem.

– Már tudja, főnök – válaszolt helyettem Skunk vicsorogva, a hangjába harag és megvetés vegyült. – Ott volt, amikor ezt csinálták velem.

Zane szemöldöke felszaladt.

– Csakugyan?

– Mostanáig nem is emlékeztem rá. A fejsérülés velejárója.

A szeme villámokat szórt felém, én pedig visszakaptam a tekintetemet Zane-re.

Archer bátyja most már sokkal közelebb volt, így alaposabban megfigyelhettem. Sármos arcán több minden is Archert idézte, valahol megértettem, mi vonzotta benne

az anyámat, még ha Zane valószínűleg tizenöt évvel idősebb is nálam.

– Téged talán keményebb fából faragtak, mint amit ki néztem belőled – dörmögte a pengével gesztikulálva.

Így közelebről megnézve a kést láttam, hogy nem ugyanolyan, mint Archeré. Míg az övének vérvörös pengéje és szénfekete markolata volt, addig Zane-é inkább fekete, egy kis vörössel a markolatban. Ugyanakkor a formájuk biztosan egyforma. Annak kell lennie. Annyira egyedi tervezés...

– Gyere velem! – mondta Zane, és egy vészkijárat felé bökött a fejével. Kiment előttem, én pedig követtem őt, nyomomban az egyik néma emberével.

Amint kiértünk a koszos sikátorba a sörösüvegekkel teli kukák mellé, a másik fickó az ajtó mellé állt, Zane pedig cigire gyújtott.

– Beszélj! – szólt rám, és türelmetlenül intett a kezével.

Vettem egy pillantást a néma pasas felé, de Zane totál figyelmen kívül hagyta őt, ezért úgy gondoltam, én is megtehetem ugyanezt.

– Te zaklatsz?

Zane cigarettája félúton az ajkához megállt a levegőben, majd maró pillantást vetett rám.

– Hogy mondd?

Felszegtem az államat, és szemrebbenés nélkül álltam kék szeme rideg pillantását.

– Hallottad! Te zaklatsz engem? Merthogy a gyanúsítottjaim listájának az élén állsz.

Zane ugatva, a fejét hátravetve felnevetett, ám a hang üres és művi volt.

– Mi a faszért akarnálak zaklatni, kislány? Nem vagyok hülye! Nem fogok beleavatkozni az öcsém dolgába.

Szúrta a szememet, hogy Archer dolgának nevezett.

– Én nem ezt hallottam – mondtam inkább. – Miért volt Skunk a barátnőm bulijában, ha nem azért, hogy beavatkozzon Archer dolgába?

Kegyetlen, de jókedvű mosoly csillant fel Zane ajkán. Archer szája volt ez, csak most vettem észre, és furcsa szomorúsággal árasztott el.

– Csak a határokat feszegette kicsit. De térjünk vissza a kérdésedre. Miért gondolod, hogy én követtelek?

A kezemet ökölbe szorítottam, mire a körmeim fájdalmasan belevájtak a tenyerembe.

– Mondd meg te, Zane! Az anyámat is követted?

Megdermedt, és erőszakos energia áradt belőle, miközben eldobta a cigit, és eltaposta. Tett felém egy lépést, mire felgyúlt bennem a félelem szikrája. Ám ahelyett, hogy megütött volna, ahogy vártam, felsóhajtott, és a hajába túrt.

– Nem – felelte hosszas, feszült hallgatás után. – Nem, soha nem tettem volna ilyen szarságot.

– Akkor mi a francért üldöztél a Zavargások éjszakáján? – követeltem választ, leküzdve a félelmemet.

Zane ajka újra mosolyra húzódott.

– Én haszonleső alkat vagyok, Madison Kate. Amikor Shadow Grove leggazdagabb emberének lánya egyenesen a karomba táncol, azt a lehetőséget nem hagyom ki. Mellesleg minden alkalmat megragadok, hogy fájdalmat okozhassak Samuel Danversnek. – Egyértelmű megvetéssel fröcsögte oda az apám nevét, és ez alátámasztotta, hogy az eddigi sejtéseim igazak. A srácok nem hazudtak nekem.

– Te ölted meg az anyámat? – Muszáj volt megkérdezni. Nagyon nyomta a szívemet.

Már tudtam, mit fog válaszolni. Miután felébredtem a kórházban, és megvádoltam Archert, hogy ő késelt meg engem, de a rendőrségtől megtudtam, hogy őt már kivallatták és felmentették, kutakodni kezdtem.

Évekig biztos voltam a saját emlékeimben. Nem volt szükségem rá, hogy átnézzem a rendőrségi jelentéseket, mert a szemtanúja voltam az esetnek. Ám Steele higgadt logikája halloween estéjén felkavart, és miatta megkérdőjeleztem a saját elmémet.

És bizony hat óra telt el az anyám halálának időpontja és aközött, amikor Zane kiengedett engem a szekrényből. Nem ő ölte meg anyát, de engem megmentett.

– Nem – felelte rekedten. – Nem én öltem meg az anyádat, Madison Kate.

Egy darabig mindketten hallgattunk, Zane pedig egy újabb cigire gyújtott. Én toporogtam, hirtelen minden elszántságom elpárologott, mire ő felsóhajtott.

– Tessék! – Odanyújtotta nekem a frissen meggyújtott cigarettáját, aztán elővett magának egy másikat. – Nyugtasd le a kurva idegeidet. Olyan feszült vagy, hogy az már nekem kellemetlen.

Nem vitatkozhattam ezzel a megállapítással, úgyhogy szívtam egy slukkot a cigiből, mire feltűnt a dohánnyal kevert fű ismerős aromája.

– Szóval minek köszönhetem a látogatásodat? – kérdezte Zane, néhány perc csendes cigizést követően. – Felteszem, nem csak úgy ébredtél, hogy ma felkutatod Deb gyilkosát, és elkezdted bekopogtatni emberekhez.

Összeráncoltam az orromat, és kifújtam a füstöt.

– Hosszú történet – motyogtam –, de én... sok mindent elfelejtettem. Legalábbis nem sokkal ezelőttig.

Zane bólintott, és nem próbált még több információt kiszedni belőlem.

– Ez így szokott lenni, amikor ilyen durva traumát él át az ember tinédzser korában. Poszttraumás stressz szindrómát diagnosztizáltak nálad, nem igaz?

Enyhén összevontam a szemöldökömet, mert fogalmam sem volt, honnan tudhatná ezt.

– Hivatalosan nem, de az agyturkászom utalt rá. Az egyetlen dolog a kórlapomon a klausztrofóbia.

Zane felmordult.

– Azt megértem. Amikor rád találtam abban a szekrényben... – Megborzongva elhallgatott, kétségkívül újra átélte azt az éjszakát, ahogyan én is minden egyes átkozott este egy héten keresztül.

– Na mindegy. Eszembe jutott néhány dolog. Az anyámat zaklatták. Mint ahogy most engem is. Szerintem ugyanaz az alak csinálja. – Megint nagyot szívtam a cigiből, még utoljára, aztán a földre dobtam, és eltapostam. A kedvenc térd fölé érő, fekete, lapos talpú bőrcsizmámban voltam. Ettől jelentős magasságbeli hátrányba kerültem a sok hatalmas sráccal szemben, de legalább tudtam benne futni, ha kellett.

– Mesélj el mindent! – parancsolta Zane, miközben eldobta a csikket, és összefonta a bőrdzsekibe bújtatott karját. – Az elejétől kezd, és semmit ne hagyj ki, értetted? – A szávaiban tekintély ropogott, mire megborzongtam. Ez a felsőbbrendű alfahímes szarság biztos genetika.

Újra a néma őrünkre pillantottam, hirtelen tudatosult bennem a jelenléte, ő pedig kifejezéstelen tekintettel bámult vissza rám. Magas pasi volt, magasabb Zane-nél, és ahogy láttam, totál ki volt varrva. Az egész nyakát és az ujjait

beborította a tinta; még a kurva ijesztő arcán is volt néhány apró tetoválása. Ez a pasas... félelmetes egy szarházi volt.

– Ne aggódj Cass miatt! – mondta Zane, megválaszolva a ki nem mondott aggodalmait. – Ő a helyettesem.

Felvontam a szemöldökömet. Fogalmam sem volt, ez mit jelent a bandaszlengben, de úgy fest, ennek bizalmat kellett volna ébresztenie bennem. Valahogy. Ugyanakkor, hogy a picsába lehet egy ilyen ijesztő pasast Cassnek nevezni?

Na mindegy. Nagy levegőt vettem, és elkezdtem mesélni Zane-nek. Eredetileg nem ezt terveztem, hanem azt, hogy berontok a klubhelyiségébe, és válaszokat követelek. Az apám után ő volt az egyetlen nyomom. És az, hogy inkább belesétáltam ebbe a viperafészekbe, mint hogy felemeljem a telefont, és felhívjam, sokat elárul arról, mit érek Samuel Danvers iránt.

A lehető legrövidebbre fogtam, csak a tényekre szorítottam. Ez segített, hogy kicsit eltávolodjak érzelmileg attól, amit ez az egész elcseszett zűrzavar okozott, ám mire végeztem, Zane szorosan összehúzta a szemöldökét. Baszszus, még a titokzatos Cass is nyugtalannak tűnt.

– Valami itt nem stimmel, főnök – mondta a rémisztő pasas csikorgó hangon.

Zane bólintott. Továbbra is komor volt a tekintete.

– Kurvára nem hazudok semmiről! – csattantam fel, és védekezőn karba fontam a kezemet.

– Nem mondtuk, hogy hazudtál – felelte Zane némi bosszúsággal a hangjában. – De Cassnek igaza van. – Néhány pillanatig fel-alá járkált a sikátorban. Egyértelműen töprengett, miközben újabb cigarettára gyújtott.

– Biztos, hogy egynél többen akartak megölni a Bohócnál?

A kérdése váratlanul ért. Azt hittem, jobban érdekli majd a hasonlóság az anyám zaklatója és az enyém között.

– Aha – erősítettem meg a vállamat megvonva. – Több embernek kellett lennie. Nem lehetett egyszerre két helyen.

Zane bólintott, látszólag egyetértett a megállapításommal.

– Na szóval. Van egy zaklatód, aki nyugtalanítóan emlékeztet arra, aki anyádat is követte. Lehet, hogy évek óta a nyomodban van, ha a szarházi apád nem jelentette az eseteket.

– Valószínűleg Deb halála után a lánya lett az új rögeszméje – jegyezte meg Cass. – Ez megszokott zaklatói viselkedés.

Zane egyetértően felmordult.

– Szóval akkor a kérdés az: ki akar megölni téged? – Hűvös kék szemében megvillant valami, én pedig úgy sejtettem, már van is néhány ötlete.

– Szerinted nem egy és ugyanaz a kettő? – kérdeztem, habár már nekem is támadt hasonló gondolatom. – Nem hiszed, hogy a zaklatóm volt ott a Nevető Bohócnál?

– Nem – felelte Zane. – Ahogyan te sem. Valaki meg akar ölni, de annak semmi köze a zaklatóhoz. Akkor miért? Mit nyer valaki azzal, ha halott vagy? Ne feledjük persze, hogy tavaly is megpróbáltak megölni.

A szemöldököm felszaladt.

– Arra a lányra gondolsz, aki meghalt tavaly a Zavarások éjszakáján? – Sokan meghaltak akkor, de tudtam, hogy arról a lányról beszél, akit először úgy azonosítottak, hogy én vagyok. – Szerinted akkor tényleg engem akartak megölni?

Zane olyan pillantást vetett rám, mintha naiv lennék, Cass pedig felkuncogott.

– Nézd, kölyök. Tudom, hogy nem emlékszel mindenre az anyukád halála előtti időkből, és ez normális. De sokat jelentett nekem Deb, és megteszek minden tőlem telhetőt, hogy segítsek neked ebben. – Zane szinte már... normálisnak hangzott. Miért rettegetem tőle olyan sokáig? – De jól jegyezd meg, Madison Kate! Ha még egyszer hívatlanul teszed be a lábad a területemre, alaposabban ellátom a bajodat, és szarabbul fogsz festeni, mint amilyen állapotban az öcsém hagyta Skunkot. Érthető?

Ó, igen. Helyben vagyunk.

– Van fuvarod haza? Jobb, ha nem lófrálsz errefelé sokáig. – A Shadow Grove-i Kaszások feje visszatért, rajtam pedig a mélységes félelemmel teli borzongás hulláma szaladt végig.

Megráztam a fejemet.

– Majd hívok egy Ubert.

– Cass majd hazavisz. – Csettintett.

– Nem szükséges... – kezdtem ellenkezni, de Zane a szavamba vágott:

– Valakinek sokat ér a halálod, Madison Kate, ami azt jelenti, hogy pénz van a dologban, még hozzá valószínűleg sok. Kurvára vigyázz magadra, kislány, és ne legyél idióta! Maradj az öcsém és a barátai közelében. Kibaszott pszichopatak ugyan, de kedvelnek téged. – Odabiccintett Cassnek, aztán visszament a kocsmába, és vissza se nézett.

– Gyere! – mondta a nagydarab fickó, és elindult előttem a síkátoron át a parkoló felé. A haja hátra volt fésülve, kétoldalt felnyírva, a tetején hosszúra és kócosra hagyva, a szakálla viszont rövid és ápolt. Még mindig kurvára ijesztő volt, az ápoltsága ellenére is, az biztos, hogy soha nem akarnék rosszban lenni vele.

Megállt egy hatalmas fekete, krómozott Harley mellett, és a kezembe adott egy sisakot a kormányról.

– Gyerünk! – utasított. – A főnök azt akarja, hogy tűnj el, mielőtt még Arch itt keresne.

A tenyerem izzadt az idegességtől, de megfogtam a sisakot, és becsatoltam. Cass nem olyannak tűnt, aki elviselné a lányos szarakodást, hogy nem ülünk fel idegenek motorjára.

– És veled mi lesz? – kérdeztem, amikor átlendítette a lábát a motoron, és arra várt, hogy felszálljak. – Nincs másik sisakod?

Nem felelt, de berúgta a motort, amint elhelyezkedtem, és tétován a derekára tettem a kezemet.

– Kapaszkodj erősebben, kislány! – közölte velem, miközben lassan kigurult a parkolóból.

Szót fogadtam neki, és épp időben ragadtam meg a bőrdszekijét, hogy ne repüljek le, amikor felgyorsított.

Szerettem volna még kérdezni tőle, de azon túl, hogy elmondtam, melyik hotelben szálltam meg (ezt is ordítanom kellett), nem igazán volt lehetőségünk beszélgetni.

Úgy fél óra múlva begördült a közép kategóriás hotel elé, ahol megszálltam Bree kontójára, megállt, és lepattantam mögüle.

– Köszí a fuvart – mondtam, miközben kicsatoltam a sisakot, és visszaadtam neki.

Ő biccentett, az arcán megfejthetetlen kifejezéssel.

– Zane majd keres, ha sikerül kiderítenie valamit.

– Köszönöm – mondtam újra, teljes őszinteséggel.

Valami átsuhant Cass arcán, amitől a tekintete még szigorúbbá vált, már ha ez egyáltalán lehetséges volt. Egy

pillanattal később lépteket hallottam a hátam mögül, és megéreztem az átkozott jelenlétét.

– Archer – üdvözölte Cass az új árnyékomat. – Csak leraktam az elhagyott tulajdonodat.

– Kurvára nem vagyok a tulajdona – forrongtam.

– Értékelem, Cass – felelte Archer, mintha meg sem szóltam volna. Kibaszott pöcs! – Most pedig húzz a picsába!

Cass ajka kis (úgy értem, tényleg aprócska) mosolyra húzódott.

– Örömmel. Vigyázz a játékaidra, Arch. Ez túl szórakoztatónak tűnik ahhoz, hogy elhagyd. – Felbőgette a Harley-t, aztán szó nélkül elindult, és otthagyt engem a kibaszott Archer D'Ath-szel.

Ő a hatalmas kezét rásimította a tarkómra, mire visszanyeltem egy kisebb sikolyt.

– Nagy bajban vagy, Danvers hercegnő.